

בבית המשפט העליון

רע"פ 4930/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: דנית קורן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ב-עפ"ת 21-02-21653 מיום 14.6.2021 שניתן על ידי השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' דרויאן-גמליאל

בשם המבקשת: עו"ד שלמה ניסים; עו"ד גד זילברשלג

בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופטת ד' מרשק מרום, השופט העמית י' צלקובניק והשופט ע' דרויאן-גמליאל) ב-עפ"ת 21-02-21653 מיום 14.6.2021, בגדרו התקבל חלקית ערעור המבקשת על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז (השופט א' נוריאל) ב-גמ"ר 9887-04-20 מיום 4.1.2021.

2. נגד המבקשת הוגש כתב אישום מתוקן המייחס לה עבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה), ועבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3) ו-64(א)(3) לפקודה, וסעיף 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 16.2.2019 סמוך לשעה 20:30, נהגה המבקשת ברכבה "כשהיא שיכורה שכן בגופה נמצא אותה עת אלכוהול בריכוז של 95 מ"ג". אותה שעה נסע בנתיב הנגדי רכב סוזוקי, בו נהגה הגברת לירון גת (להלן: לירון) ובמושב לידה ישב בעלה, עומר פתאל ז"ל, כשאינו חגור בחגורת בטיחות (להלן: המנוח), ושלושת ילדיהם הקטינים.

במהלך נסיעתה, סטתה המבקשת עם רכבה למשך מספר שניות ונהגה את רכבה בנתיב הנגדי; חרף ניסיונותיה של לירון להסיט את רכבה, פגעה המבקשת עם חזית רכבה בחזית רכב הסוזוקי (להלן: התאונה).

כתוצאה מהתאונה, סבל המנוח מפגיעה רב מערכתית, אשר הובילה לקביעת מותו במקום, ולירון וילדיהם סבלו מכאבים, חבלות ונזק לרכוש.

3. בית משפט השלום הרשיע את המבקשת בעובדות כתב האישום המיוחסות לה במסגרת הסדר טיעון, אשר כלל הסכמה כי נהיגתה בשכרות איננה "גורם לעבירת גרם המוות".

4. בגזר דינו, פיצל בית המשפט את מתחמי הענישה לשתי העבירות. בהתייחסו לעבירה של נהיגה בשכרות הדגיש את הסיכון הפוטנציאלי לכלל משתמשי הדרך לצד הפגיעה בחוק ובסדר הציבורי, אשר מחייבים ענישה הרתעתית בגין ביצועה.

5. אשר לעבירה של גרימת מוות ברשלנות, עמד בית המשפט על פגיעתה בערך העליון של קדושת החיים, ועל ההשלכות ההרסניות הנגרמות בעקבותיה לכלל המעורבים בתאונה.

במקרה דנן, נקבע כי רמת רשלנותה של המבקשת היא "משמעותית", וכי על אף האשם התורם בהיות המנוח בלתי חגור בחגורת בטיחות, אין בכך כדי להפחית מאחריותה לתאונה ולתוצאותיה.

6. בית המשפט התייחס, בין יתר שיקוליו לעונש, לתסקירי שירות המבחן בעניינה של המבקשת, אשר בשל צנעת הפרט אמנע מלפרט את תוכנם, לנטילת אחריות מצדה, לחיסכון בזמן שיפוטי עקב כך, להיותה נעדרת עבר פלילי ולהבעת צערה על התוצאה הקשה של התאונה.

אף על פי כן, הודגש כי בשל אופייה המיוחד של עבירת גרימת מוות ברשלנות, אשר מבוצעת לרוב על ידי "אנשים נורמטיביים", קיים משקל מופחת לנסיבות אישיות, ומדיניות הענישה הנהוגה בעבירה זו כוללת לרוב מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

7. נוכח כל האמור, בית המשפט גזר על המבקשת 14 חודשי מאסר בפועל; 9 חודשי מאסר על תנאי לבל תעבור עבירת גרימת מוות ברשלנות, נהיגה בשכרות או בפסילה, למשך 3 שנים; פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים; 12 חודשי פסילת רישיון על תנאי, לבל תעבור אחת מן העבירות בהן הורשעה או אחת מהעבירות המפורטות בתוספות הראשונה והשניה לפקודה; ופיצוי כספי למשפחת המנוח בסך 25,000 ש"ח.

8. ערעור המבקשת על עונש המאסר התקבל באופן חלקי בבית המשפט המחוזי.

בין היתר, נקבע כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות, וכי בחינת רכיבי רשלנותה של המבקשת במנותק משכרותה מובילים למסקנה כי רשלנות זו מצויה ברף הבינוני.

בית המשפט שקל את העובדה כי המבקשת עשתה כל שביכולתה "כדי להכות על חטא", את תסקירי שירות המבחן בעניינה ואת החשש כי תפגע בעצמה – אשר מטים את הכף לעבר הפחתה מהעונש. לצד זאת, הודגש כי לא ניתן להימנע מהטלת מאסר בפועל כלל, זאת לאור האינטרס הציבורי המחייב ענישה מחמירה בכדי להילחם "בנגע תאונות הדרכים".

בית המשפט המחוזי הפחית את עונש המאסר בפועל שנגזר על המבקשת ל-10 חודשים, והותיר את יתר רכיבי הענישה על כנם.

9. מכאן הבקשה שלפניי למתן רשות ערעור, עמה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע העונש.

בבקשת רשות הערעור, טוען בא כוח המבקשת כי הבקשה חורגת מעניינה, ומעוררת מספר "שאלות כלליות, עקרוניות, בעלות היבט משפטי, לגבי מתחם העונש ההולם בכלל, ובעבירה של גרימת מוות ברשלנות". עוד מוסיף כי נוכח נסיבותיה האישיות, עונשה של המבקשת חורג לחומרה ממדיניות הענישה הנוהגת, וכי לנוכח תסקיר שירות המבחן בעניינה, מצבה הנפשי ושני ניסיונות ההתאבדות שביצעה, שיקולי צדק ושיקום מצדיקים התערבות של ערכאת ערעור.

לבסוף, סבור בא כוח המבקשת כי בתי משפט קמא לא נתנו משקל לרשלנותו התורמת של המנוח למרות חוות דעת המומחה שהוגשה, ואף חרגו מהמסגרת העובדתית המוסכמת בכך שהתחשבו בעובדת נהיגתה של המבקשת בשכרות למרות הסכמתם כי רשלנותה מתבטאת רק בסטיית מנתיב הנסיעה.

10. מנגד, התנגדה המשיבה למתן רשות ערעור, שכן לגישתה המקרה דנן אינו מעלה שאלה בעלת חשיבות משפטית או חשש לעיוות דין המצדיק דיון בפני ערכאת ערעור "בגלגול שלישי".

המשיבה סבורה כי בקשת רשות הערעור מהווה ערעור נוסף על חומרת העונש, אשר ניתן במקרים נדירים וחריגים, שלא מתקיימים בעניינינו. הודגש כי כלל נסיבותיה האישיות של המבקשת נלקחו בחשבון ובאו לידי ביטוי בפסקי הדין של הערכאות הקודמות, ואין מקום להתערב בקביעותיהם.

11. לאחר שעיינתי בבקשה, בנספחיה ובתגובת המשיבה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בלבד, החורגים מענייני הפרטי של המבקש ומעוררים שאלה משפטית עקרונית רחבת היקף, או כאשר נגרם למבקש אי צדק קיצוני או עיוות דין. זאת ועוד, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים נדירים בהם ניכרת סטייה קיצונית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 2871/21 שניידר נ' מדינת ישראל (30.6.2021)).

12. הבקשה דנן אינה עומדת באמות המידה האמורות.

עיקר טענות המבקשת נידונו ונדחו על ידי הערכאות הקודמות, וממוקדות בנסיבותיה הפרטניות – אשר אינן מעוררות שיקולי צדק או חשש לעיוות דין שבכוחם להצדיק מתן רשות ערעור. זאת בפרט בשים לב לכך שנסיבותיה האישיות של המבקשת נלקחו בחשבון בפסקי הדין הקודמים בעניינה, ואף הביאו להקלה בעונשה בערעורה לבית המשפט המחוזי.

13. לכך יש להוסיף כי עם כל הצער שבדבר, העונש שהוטל על המבקשת אינו מחמיר יתר על המידה, ובוודאי שאינו סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת במידה המצדיקה התערבות.

בית משפט זה שב וציין את החומרה שבקיפוח חיי אדם כתוצאה מנהיגה רשלנית, וקבע כי על הגורם למותו של אחר לתת את הדין על מעשיו, וזאת בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריה. אמנם מציאות זו אינה קלה, אך היא הכרחית להרתעת נהגים מפני נהיגה רשלנית, וחיונית למיגור תאונות הדרכים בישראל (רע"פ 3575/19 תבור נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (30.6.2019)).

14. תוצאת נהיגתה הרשלנית של המבקשת היא נטילת חייו של המנוח וגרימת חבלות לבני משפחתו שנסעו עמו ברכב. אובדן חיי המנוח מלווה לבטח את משפחתו יום יום, שעה שעה, וכך גם אירוע התאונה הקשה, אשר ייתכן כי נחרט בזיכרונו וילווה אותם במשך חייהם. בנסיבות בכללותן כפי שפורטו לעיל, אני סבור כי למרות נסיבותיה האישיות של המבקשת, אין מנוס מהשתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריה – ועל כן העונש שהושת עליה הולם את התוצאות המצערות של מעשיה.

15. אשר על כן, הבקשה נדחית, וממילא מתייתרת הבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

עם זאת, מצאתי להורות, לפנים משורת הדין, על דחיית מועד התייצבותה של המבקשת למאסר בפועל, לצורך הליכי מיון מוקדם בשירות בתי הסוהר ולאפשר לה פרק זמן נאות להתארגנות. המבקשת תתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שנגזר עליה ביום 1.9.2021 עד השעה 10:00 בבית סוהר נווה תרצה, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותה תעודת זהות או דרכון.

אני מפנה את תשומת לב שרות בתי הסוהר באשר למצבה של המבקשת ולתסקירי שירות המבחן בעניינה, על מנת שינתן מענה הולם לצרכיה בין כותלי הכלא.

ניתנה היום, כ"ו באב התשפ"א (4.8.2021).

ש ו פ ט